

Arrest

nr. 110 173 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 22 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. NEERINCKX en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

De verzoekende partij vraagt de schriftelijke nota uit de debatten te weren in zoverre zij niet handelt over de aangebrachte nieuwe gegevens in toepassing van artikel 39/76, §1, 5e lid van de vreemdelingenwet dat stelt: *"De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan op eigen initiatief of op verzoek van een van de partijen, de met toepassing van het derde lid aangebrachte nieuwe gegevens onderzoeken en hierover schriftelijk verslag uitbrengen binnen de door de geadieerde kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken verleende termijn, tenzij deze laatste oordeelt dat hij voldoende is ingelicht om te besluiten."*

De Raad stelt vast dat ter zitting van 27 juni 2013 de Italiaanse verblijfskaart van G. P., de neef van verzoeker, afgeleverd op 29 oktober 2012, met vermelding *"tipo di permesso, Asilo Politico"* en een vonnis van 29 maart 2013 van het hof van beroep van Tirana neergelegd werden.

De verwerende partij dient zich overeenkomstig artikel 39/76, §1, 5^e lid van de vreemdelingenwet in het verslag te beperken tot het verslag betreffende het onderzoek van de bovenvermelde nieuwe gegevens. In zoverre het schriftelijk verslag nieuwe middelen aanhaalt buiten het verslag van bovenvermeld onderzoek wordt het uit de debatten geweerd. Het verbod om nieuwe middelen uiteen te zetten, belet echter niet dat de partijen ter terechtzitting mondeling kunnen antwoorden op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften zouden zijn aangevoerd.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit B. (...) en bezit de Albanese nationaliteit. In het jaar 2000 trok u met uw (toenmalige) echtgenote en uw dochter naar de Verenigde Staten. Uw (ex-)echtgenote onderging er een medische behandeling, op basis waarvan u een tijdelijke verblijfsvergunning ontving. Deze werd echter in 2008 ingetrokken, waarna u met uw gezin naar Albanië terugkeerde. U begon een café in uw geboortedorp B. (...). Enige tijd later scheidde u van uw echtgenote. U trok opnieuw in bij uw moeder. Uw (ex-)echtgenote en uw twee kinderen woonden in het huis ernaast. Na de val van het communisme werd een grootschalige grondhervorming doorgevoerd in Albanië. Vele burgers kregen een stuk grond toegewezen waarop zij hun huis bouwden. Sinds 2003 lagen uw broer L. (...) en diens overbuur V.K. (...) in ruzie over een kleine weg van een dertigtal meter die hun huizen aansloot op de bestaande wegen in het dorp B. (...). Beiden beweerden dat het stukje weg hen toebehoorde. V.K. (...) is in de tweede graad familie van u. Jullie grootvaders waren broers van elkaar. Uw broer L. (...) werkte voor de lokale politie. De politie kwam geregeld tussenbeide wanneer de ruzie uit de hand liep en L. (...) en V. (...) mekaar te lijf gingen. Op een dag vuurde V.K. (...) enkele kogels af op het huis van L. (...). Er was op dat ogenblik niemand thuis. V. (...) kreeg een gevangenisstraf van zes maanden. Na zijn vrijlating laaide de ruzie opnieuw in alle hevigheid op. Op 3 september 2011 waren uw broers A. (...) en L. (...) en diens zoon P. (...) op weg naar uw café wanneer zij V.K. (...) en diens minderjarige zoon en neef ontmoetten. Er vielen beledigingen aan beide kanten. L. (...) trok zijn wapen en schoot V. (...) neer. Hij was op slag dood. A. (...), L. (...) en u sloten zich onmiddellijk thuis op, uit respect voor de familie K. (...). L. (...) verwittigde zelf de politie. Hij, A. (...) en P. (...) werden meegenomen naar het politiebureau. P. (...) werd na twaalf uur ondervraging vrijgelaten. A. (...) werd tot negen maanden veroordeeld voor medeplichtigheid. L. (...) werd in eerste aanleg tot tien jaar cel veroordeeld. Zijn strafmaat was bepaald op vijftien jaar, maar omdat zijn zaak behandeld was via een snelrechtprocedure kon hij genieten van één derde strafvermindering. Het parket had achttien jaar gevorderd en ging in beroep. Op het moment van uw gehoor op het Commissariaat-generaal was de zaak nog hangende voor het Hof van Beroep. Anderhalve maand na het incident gaf u een interview aan Nederlandse journalisten. In de maanden na het incident (tot kort voor nieuwjaar 2012) werden verschillende bemiddelaars naar de familie van het slachtoffer gestuurd. Zowel ouderen van uw familie, Pashk L. (...) van de Nationale Verzoeningscommissie als de burgemeester van Thumane en diens vader trachtten een vergelijk te vinden. De familie K. (...) weigerde echter halsstarrig elke verzoening. Eind november, begin december 2011 verlieten uw neven Al. (...), P. (...) en G (...) Albanië. Zij vroegen asiel in Italië en Griekenland en werden inmiddels als vluchteling erkend. Op 13 augustus 2012, enkele weken voor de eerste verjaardag van het incident, vroeg N.K.(...), broer van het slachtoffer, in de pers dat uw familie zou vertrekken opdat er geen nieuwe slachtoffers zouden volgen. Na deze impliciete bedreiging met bloedwraak vertrokken uw ex-echtgenote en kinderen uit het dorp. Midden juni 2012 werd A. (...) vrijgelaten. Begin september 2012 vertrok hij met onbekende bestemming. Zelf bleef u steeds binnenshuis. U wilde de tegenpartij niet de kans geven om de confrontatie aan te gaan. Wel werden er verscheidene keren schoten afgevuurd in de omgeving van uw woning. U zag hierin een duidelijke bedreiging van de familie K. (...). U waarschuwde de politie, maar zij kon niet optreden bij gebrek aan bewijs. Op 2 of 3 januari 2013 verliet u Albanië. Vanuit Tirana nam u het vliegtuig naar Milaan. U verbleef ongeveer twintig dagen in Italië alvorens naar België af te reizen. Op 6 februari 2013 diende u een asielaanvraag in. In geval van terugkeer naar Albanië vreest u het slachtoffer te worden van een bloedwraak waarin u ongewild terecht bent gekomen. Kort voor uw gehoor vernam u dat uw ex-echtgenote en uw kinderen zich in de Verenigde Staten bevinden.

U bent in het bezit van uw identiteitskaart, uitgereikt op 1 juli 2009; een akte van gezinssamenstelling, uitgereikt te Thumane op 21 mei 2012; en een kopie van de eerste pagina uit uw paspoort, uitgereikt op 27 juli 2009. Verder legde u ter ondersteuning van uw asielaanvraag nog de volgende documenten neer: twee korte artikelen van onbekende bron d.d. 4 september 2011 over de

moord, de arrestatie van A. (...), L. (...) en G.(...) en met vermelding van een eigendomsconflict dat vermoedelijk aan de grondslag van de moord lag; een artikelenreeks over Albanië in Dagblad De Pers d.d. 3 november 2011 met daarin een reportage over bloedwraak waarin uw verhaal wordt toegelicht; een artikel uit Bota Sot d.d. 13 augustus 2012 gebaseerd op een interview van N.K.(...) aan Ora News en een artikel zonder datumvermelding en bronverwijzing dat over hetzelfde interview van N.K.(...) aan Ora News handelt. In deze twee artikelen verklaart N.K.(...) dat de dader van de moord nog steeds vrij rondloopt, en zelfs nog bedreigingen aan zijn familie uit, daar deze vroeger zelf bij de politie werkte. K. (...) beschuldigt het gerecht ervan smeergeld te hebben aangenomen en de dader te hebben vrijgelaten. In zijn plaats werd de broer van de dader opgesloten. Hij eist dat het gerecht alsnog haar werk doet, anders zal hij het recht in eigen handen nemen.

B. Motivering

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen asiel aanvraag in Italië, waar u een twintigtal dagen verbleef alvorens naar België af te reizen. U zei dat u het wel overwogen had maar ervan had afgezien omdat een aantal familieleden van het slachtoffer in Italië verblijven. Dit is echter geen afdoende argument. Immers, uw twee neven zouden asiel gekregen hebben in Italië (CGVS, blz. 7). Vervolgens stelde u dat u niet wilde dat alle mannelijke familieleden in hetzelfde land zouden verblijven, en dat u ervoor koos om zo ver mogelijk te gaan (CGVS, blz. 7). Ook deze argumenten zijn weinig overtuigend. Een asielzoeker wordt immers geacht meteen na aankomst in het eerste veilige land een vraag tot bescherming in te dienen. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat u enkel een kopie van de eerste pagina van uw paspoort neerlegde, maar niet uw originele paspoort ofschoon u verklaarde het wel in België in uw bezit te hebben (CGVS, blz. 7). Aldus laat u niet toe uw werkelijke vertrekdatum uit Albanië na te gaan.

Daarnaast dient te worden gewezen op een zwaarwichtige tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat de familie K. (...) heel agressief was tegenover u, dat zij op een gegeven moment op u geschoten hebben, maar dat u ondanks wel twintig pogingen, nooit gewond raakte (DVZ, vragenlijst gericht aan het CGVS, vraag 5). Op het Commissariaat-generaal gaf u echter een heel andere versie. Aanvankelijk zei u dat u nooit naar buiten ging. De familie K. (...) zou meermaals hebben geschoten, aan de ene kant om u en uw familie bang te maken, zodat jullie zouden vertrekken, aan de andere kant, om echt bloedwraak te nemen (CGVS, blz. 14). Wanneer u er opnieuw mee geconfronteerd werd dat uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken doen uitschijnen dat er wel degelijk gericht op u werd geschoten, hield u het (op het Commissariaat-generaal) bij schoten in de buurt van uw woning, maar zei u dat er geen bewijzen waren zodat u ook geen klacht kon neerleggen bij de politie (CGVS, blz. 15). Een dergelijke tegenstrijdigheid ondermijnt de algemene geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Verder is het opmerkelijk dat de reportage in het Nederlandse Dagblad De Pers d.d. 3 november 2011 op basis van een interview met u op verschillende punten niet overeenstemt met uw eigen verklaringen. Zo zouden u en uw neef P. (...) volgens het artikel in het geheim een bezoek gebracht hebben aan uw broer L. (...) in de gevangenis. Zelf ontkende u dit ten stelligste. U zou misschien gezegd hebben dat jullie hem graag een keer zouden bezoeken, maar de journalist zou er iets anders van gemaakt hebben (CGVS, blz. 13). Volgens het artikel zouden jullie ook al geprobeerd hebben zich in Griekenland te verstoppen. U beweerde nochtans sinds het incident tot aan uw vertrek steeds binnen te zijn gebleven (CGVS, blz. 14). In dit artikel worden G.M. (...) en P.L.(...) van de Nationale Verzoeningscommissie opgevoerd. Luidens hun verklaringen moesten de bemiddelingspogingen (toen) nog beginnen. U zei echter dat reeds tien dagen na de moord bemiddelaars werden uitgestuurd (CGVS, blz. 11).

Voorts moet worden vastgesteld dat u een gebrekkige medewerking vertoonde in het kader van uw asielprocedure. Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 5 maart 2013 werd u uitdrukkelijk gevraagd om gerechtelijke stukken neer te leggen inzake de veroordelingen in deze moordzaak. Meer in het bijzonder werd gevraagd naar het vonnis van de rechtbank waarbij uw broer L. (...) in eerste aanleg tot tien jaar gevangenisstraf zou zijn veroordeeld. Binnen de u

vooropgestelde termijn legde u evenwel niets neer. Nochtans gaf u aan (in het verleden) telefonisch contact met de advocaat van uw broer gehad te hebben (CGVS, blz. 15). In de twee artikelen naar aanleiding van het interview van N.K.(...)K. (...) aan Ora News beweert N.K.(...) dat de echte dader vrij rondloopt, dat er sprake is van smeergeld, dat de dader als voormalig agent steun geniet van de politie en dat de broer van de dader in zijn plaats werd opgesloten. N.K.(...) dreigt er weliswaar mee het recht in eigen handen te nemen, maar bovenal vraagt hij dat de Albanese staat haar werk doet en de echte dader berecht. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, ontkende u dat uw broer L. (...) zou zijn vrijgelaten. U stelde dat het uw andere broer A. (...) was die werd vrijgelaten. Verder liet u zich laatdunkend uit over het opleidingsniveau van de gemiddelde journalist in Albanië (CGVS, blz. 13). De versie van N.K.(...) roept echter ernstige vragen op omtrent de rechtsgang in deze zaak. Aangezien u naliet de gevraagde stukken uit het gerechtelijk dossier neer te leggen, stelt u het Commissariaat-generaal niet in de mogelijkheid om kennis te nemen van deze feiten. Aldus rijst het vermoeden dat u de ware toedracht van de feiten probeert te verhullen. Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij zich te allen tijde meewerkend opstelt, een licht werpt op de volledige waarheid en alles in het werk stelt om zijn asielaanvraag te ondersteunen met de nodige documenten.

Hoe dan ook heeft u niet aannemelijk gemaakt geen of onvoldoende beroep te kunnen doen op de bescherming vanwege uw eigen autoriteiten in het geval van veiligheidsincidenten met de familie K. (...). U stelde meermaals bij de politie melding gemaakt te hebben van het feit dat er in de omgeving van uw woning werd geschoten, maar dat u, aangezien er geen bewijzen waren, geen klacht kon indienen (CGVS, blz. 15). Dat een klacht niet mogelijk is bij gebrek aan bewijzen, betreft evenwel een blote bewering. Daarnaast blijkt dat de Albanese autoriteiten wel degelijk optraden bij incidenten. Zo werd V.K. (...) zes maanden opgesloten omdat hij op de woning van uw broer geschoten had (CGVS, blz. 9, 15). Aldus kan niet zonder meer besloten worden tot onwil van de Albanese autoriteiten om u bijstand of hulp te verlenen indien dat nodig zou zijn. Volledigheidshalve kan erop gewezen worden dat volgens de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal de Albanese overheid zich steeds meer van de vendettaproblematiek bewust wordt en bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten een aantal belangrijke maatregelen getroffen. In 2001 werd de strafwet geamendeerd waardoor minimumstraffen werden voorzien, het dreigen met bloedwraak strafbaar werd gesteld met een boete of een gevangenisstraf tot 3 jaar, en moorden in het kader van bloedwraak een verzwarende omstandigheid werd en er een minimumstraf van 25 jaar of levenslang voor werd vastgelegd. Ter vergelijking: op gewone moord met voorbedachten rade staat een straf tussen 15 en 25 jaar. Er werden tevens specifieke opleidingen van het politiepersoneel voor de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta voorzien en de samenwerking tussen de politie en het parket werd versterkt om een betere afhandeling van vendettazaken te bewerkstelligen. Voor de aanpak van het vendettafenomeen is er een groeiende samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en is er tevens samenwerking tussen de overheid en de verzoeningscommissies. Bovendien valt er een significante dalende tendens op te merken betreffende het aantal moorden die aan bloedwraak toe te schrijven zijn. Deze dalende trend is voor een groot deel te danken aan het werk van de politie en het parket.

Overigens blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Ook de andere door u aangebrachte documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te doen wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit staan niet ter discussie. De artikelen d.d. 4 september 2011 bevestigen de moord op V.K. (...) en de arrestatie van L. (...), A. (...) en P. (...) G.(...) maar geven geen uitsluitsel over de juridische afhandeling van de zaak.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker wijst erop dat hij over een sterk gedocumenteerd dossier beschikt en precieze en volledige verklaringen heeft afgelegd. De commissaris-generaal gaat voorbij aan de essentie van de stukken. De krantenartikelen tonen op een objectieve wijze de intensiteit van het bestaan van de bloedwraak tussen de families G. en K. aan.

2.1.1. De bestreden beslissing wijst er op dat verzoeker geen asiel aanvraag in Italië waar hij een twintigtal dagen verbleef alvorens naar België af te reizen en vervolgt: *"Een asielzoeker wordt immers geacht meteen na aankomst in het eerste veilige land een vraag tot bescherming in te dienen. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat u enkel een kopie van de eerste pagina van uw paspoort neerlegde, maar niet uw originele paspoort ofschoon u verklaarde het wel in België in uw bezit te hebben (CGVS, blz. 7). Aldus laat u niet toe uw werkelijke vertrekdatum uit Albanië na te gaan."*

De Raad stelt vast dat de verwerende partij de juridische bepaling niet aanwijst op grond waarvan een asielzoeker geacht wordt *'meteen na aankomst in het eerste veilige land een vraag tot bescherming in te dienen.'* Weliswaar kan van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijze worden verwacht dat hij/zij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient.

In die zin stelde artikel 57/7ter, d) van de vreemdelingenwet dat wat het gebrek aan bewijs en de geloofwaardigheid van het asielrelaas betreft: *"De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:*

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;"

De Raad stelt vast dat artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet opgeheven werd bij wet van 8 mei 2013 (BS 22 augustus 2013) met ingang van 1 september 2013. Bij deze wet werd echter een artikel 48/6 d) ingevoegd in de vreemdelingenwet dat met betrekking tot de voorwaarden voor de toepassing van het voordeel van de twijfel een identieke bepaling bevat als het hogervermelde artikel 57/7ter d) van de vreemdelingenwet.

Artikel 8, 1 van Richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus bepaalt echter ook dat asielverzoeken niet mogen worden afgewezen louter op grond van het feit dat zij niet zo snel mogelijk zijn ingediend. Het betreft een van de elementen die de aannemelijkheid van een asielrelaas kunnen ondermijnen.

De Raad meent dat dit motief *in casu* niet doorslaggevend is.

2.1.2. De bestreden beslissing wijst op tegenstrijdige verklaringen tussen de Verklaring ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het gehoor bij het CGVS.

De Raad wijst erop dat de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven met betrekking tot het asielrelaas van de verzoekende partij en het is een summiere samenvatting ervan. Het is dan ook aangewezen voorzichtig te zijn bij de vergelijking tussen deze summiere samenvatting en het uitvoerige gehoor bij het Commissariaat-generaal.

De Raad meent dat schieten in de buurt van het huis of gericht schieten terwijl verzoeker binnen in huis was en dus niet zichtbaar was en er dus niet gericht kon geschoten worden naar verzoeker niet als een tegenstrijdigheid beschouwd kan worden.

2.1.3. De bestreden beslissing wijst erop dat de verklaringen van verzoeker niet volledig overeenstemmen met het neergelegde Nederlandse persartikel (Dagblad De Pers, dd. 3 november 2011), meer bepaald met betrekking tot een bezoek aan de broer van verzoeker in de gevangenis, de vlucht van verzoeker naar Griekenland en het ogenblik waarop de verzoeningscommissie opgetreden zou zijn.

De Raad stelt vast dat bovenvermelde verklaringen in de pers niet eenduidig zijn met zijn overige verklaringen. De Raad meent echter dat deze onduidelijkheid niet doorslaggevend is *in casu*.

Uit de samenlezing van de verschillende artikelen blijkt de intensiteit van het bestaan van het risico voor bloedwraak tussen de familie G. en K.. De door verzoeker aangehaalde zaak van bloedwraak wordt ook bevestigd in de SRB *“Albanië Bloedwraak”* in het administratief dossier neergelegd door de verwerende partij en handelend over bloedwraak in Albanië (p. 25).

2.1.4. Daar waar de bestreden beslissing wijst op een gebrekkige medewerking van de verzoekende partij in het kader van haar asielprocedure omdat zij geen gerechtelijke stukken neergelegd heeft inzake de veroordelingen in de moordzaak stelt de Raad vast dat inmiddels een originele kopie van het vonnis van het hof van beroep van Tirana dd. 29 maart 2013 neergelegd werd.

De verwerende partij vraagt dat dit stuk in toepassing van artikel 39/69, §, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet uit de debatten geweerd zou worden omdat de verzoekende partij niet aantoonde waarom deze stukken niet eerder in de administratieve procedure konden worden neergelegd.

De verzoekende partij wijst er terecht op dat het arrest dateert van 29 maart 2013 en derhalve onmogelijk tijdens de procedure voor het CGVS kon worden neergelegd daar de weigeringsbeslissing dateert van 21 maart 2013.

Krachtens artikel 39/76, §1, 2° lid, 2°, van de voormelde wet van 15 december 1980 kan de Raad de nieuwe gegevens slechts onderzoeken indien verzoeker aantoonde dat hij deze gegevens niet vroeger heeft kunnen invoeren in de administratieve procedure. De verzoekende partij heeft aangetoond waarom zij bovenvermeld stuk niet vroeger in de procedure kon invoeren.

Artikel 39/76, §1, 5° lid stelt: *“De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan op eigen initiatief of op verzoek van een van de partijen, de met toepassing van het derde lid aangebrachte nieuwe gegevens onderzoeken en hierover schriftelijk verslag uitbrengen binnen de door de geadieerde kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken verleende termijn, tenzij deze laatste oordeelt dat hij voldoende is ingelicht om te besluiten.”*

De Raad stelt vast dat de verwerende partij het karakter van bovenvermeld vonnis als nieuw gegeven aanvaard heeft daar zij op eigen initiatief beslist heeft dit ‘nieuw gegeven’ te onderzoeken en hierover schriftelijk verslag uit te brengen.

De Raad stelt vast dat bovenvermeld stuk in een andere taal dan deze van de rechtspleging is opgesteld en niet vergezeld is van een voor eensluidende verklaarde vertaling. De verwerende partij vraagt dit document uit de debatten te weren bij gebrek aan bijgevoegde vertaling. In toepassing van artikel 8 PR RvV kan de Raad dit document niet in overweging te nemen, maar is de Raad hiertoe niet verplicht. Rekening houdend met de beschikbare vrije vertaling, door een tolk bij het CGVS opgesteld en neergelegd in bijlage van het schriftelijk verslag dd. 5 juli 2013, wordt dit document bij het beraad betrokken. De Raad stelt vast dat de kwaliteit van de vertaling niet betwist wordt door de partijen.

De verwerende partij betwist het vonnis als volgt: *“Verweerder stelt vast dat er twee flagrante tegenstrijdigheden bestaan tussen verzoekers verklaringen en het neergelegde vonnis d.d. 29/03/2013:*

- Verweerder merkt op dat verzoeker op het CGVS meerdere keren verklaarde dat A. (...) tot negen maanden gevangenisstraf werd veroordeeld en werd vrijgelaten in juni 2012, wat niet overeenkomt met het vonnis (p. 5 en 10 gehoorverslag CGVS). Het vonnis stelt immers vast dat A. (...) Gjerbji veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar en negen maanden. Door de toepassing van de strafvermindering werd deze straf herleid tot een gevangenisstraf van 1 jaar en twee maanden, met begin op 3 september 2011. Verzoekers broer A. (...) zou dan ook ten vroegste vrijgelaten zijn in november 2012.

- In het vonnis wordt nergens iets vermeld over de door verzoeker aangehaalde oorzaak van het incident op 3 september 2011, nl. een grondconflict. In het vonnis wordt aangehaald dat de oorzaak van het incident op 3 september 2011, het niet-betalen van een schadevergoeding omwille van een gevangenisstraf zou zijn. Verzoeker verklaarde echter anderszins op het CGVS: “(Gevechten tussen L. (...) en V. (...)) Ja (Is dat ooit tot een rechtszaak gekomen?) Voor zover ik weet, heeft V. (...) een keer

zijn wapen gebruikt in het huis van L. (...). Hij heeft ook zes maanden in de gevangenis gezeten. Eigenlijk nadat V. (...) vrij kwam, werd de ruzie nog erger omdat de weg niet gebruikt werd zoals V. (...) dat wilde.” (p. 9 gehoorverslag CGVS).

Verweerder stelt aldus vast dat verzoeker geen eensluidende verklaringen aflegt over de oorzaak van de bloedwraak –de kern van zijn asielrelaas- en de juridische afhandeling ervan.”

Wat de eerste opmerking betreft wijst de verzoekende partij in zijn replieknota erop dat A. vervroegd vrijkwam na het uitzitten van 2/3 van zijn straf en dat er derhalve geen tegenstrijdigheid is. De Raad meent dat dit een aannemelijke verklaring betreft.

Wat de tweede opmerking betreft wijst de verzoekende partij dat de verklaring van verzoeker niet strijdig is met het arrest. De verzoekende partij heeft de initiële oorzaak en aanleiding van de vendetta vermeld, namelijk het grondconflict dat sedert 2003 bestaat. In 2003 vond reeds een incident plaats waarbij V. in het huis van L. geschoten heeft. Naar aanleiding hiervan zat L. zes maanden in de gevangenis. L. achtte deze gevangenisstraf onrechtvaardig en meende dat hij recht had op een schadevergoeding. Dit incident kadert dus in het oorspronkelijk (grond)conflict. De Raad meent dat dit een aannemelijke verklaring betreft.

De Raad stelt vast dat de essentie van de verklaringen van de verzoekende partij coherent zijn en bevestigd worden door het neergelegde vonnis.

Wat de erkenning als vluchteling van de neven van verzoeker in Italië betreft, meent de Raad dat dit een bijkomende weliswaar overtuigende aanwijzing is van het bestaan van een vendetta ten aanzien van de familie van verzoeker.

2.1.4. Met betrekking tot de bescherming door de Albanese overheden stelt de verzoekende partij dat de commissaris-generaal zich beperkt tot een bespreking van het algemeen kader, maar dat hij niet ingaat op de effectieve bescherming welke kan geboden en geboden wordt.

De verzoekende partij stelt dat de politie slechts kan optreden nadat verzoeker het slachtoffer geworden is van agressie en/of intimidatie en dat het optreden dan ook pas geschiedt na de feiten aangezien de politie geen 24/24 uur bescherming kan of wil bieden aan verzoeker. De politie, hoewel op de hoogte van het conflict tussen beide families, geeft geen continue bescherming bij de woning van verzoeker, terwijl er reeds verschillende incidenten plaatsvonden. De Albanese politie zal en kan enkel optreden nadat er strafbare feiten worden gepleegd, lees nadat verzoeker het slachtoffer wordt van een van de pogingen van de familie K.

De Raad wijst erop dat er op grond van artikel 83a van het Strafwetboek met betrekking tot het dreigen met bloedwraak met afzondering tot gevolg vervolging kan ingesteld worden. In de praktijk blijkt dit echter weinig te gebeuren. In de SRB Bloedwraak is sprake van vier veroordelingen voor de jaren 2008 tot 2010 (p. 19). Uit het administratief dossier blijkt niet dat dergelijke gerechtelijke vervolging ingesteld werd ten aanzien van de leden van de familie K. die dergelijke bedreigingen geuit hebben. Er blijkt evenmin dat de families inmiddels tot een verzoening gekomen zijn. Volgens de SRB wordt rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer vaak niet als genoegdoening beschouwd (p. 19). Er is geen reden om aan te nemen dat dit *in casu* wel het geval zou zijn. Evenmin is aannemelijk dat reeds een familielid gedood werd zodat de bloedwraak door de familie K. geen bestaansgrond meer zou hebben.

Wat betreft de bescherming door de Albanese overheden stelt de speciale verslaggever van de VN dat bedreigingen in het kader van bloedwraak beter en vaker zouden kunnen onderzocht en vervolgd worden (SRB, p. 18). De SRB “*Albanië, Beschermingsmogelijkheden*”, dd. 9 januari 2012, neergelegd door de verwerende partij in het administratief dossier, stelt dat de algehele prestatie van de politie zwak blijft omwille van onprofessioneel gedrag, corruptie en lage salarissen (p. 4). Politieke druk, corruptie en beperkte middelen verhinderen de rechtbanken om steeds onafhankelijk en efficiënt te werken (p. 10). De hervorming van het rechtswezen bevindt zich in het beginstadium (p. 11). Dit relativeert alleszins de door de verwerende partij aangehaalde mogelijkheid van de Albanese overheden om een doeltreffende bescherming te bieden.

Daar waar de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat “*de Albanese overheid zich steeds meer van de vendettaproblematiek bewust wordt en bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten een aantal belangrijke maatregelen getroffen.*” meent de Raad dat *in casu* aannemelijk is dat de Albanese overheden geen doeltreffende bescherming kunnen bieden.

Artikel 48/5, §2 tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt: *“Bescherming, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, moet doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.”*

Ook in zijn advies met betrekking tot Albanië als veilig land van herkomst dd. 5 maart 2012 wees de commissaris-generaal over het problematisch karakter van bepaalde situaties van vendetta (bloedwraak), die in bepaalde uitzonderlijke gevallen kunnen gekwalificeerd worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (zie advies, p. 4-5). De Raad meent dat dit *in casu* het geval is.

De verzoekende partij maakt aannemelijk dat zij *in casu* geen toegang heeft tot de bovenvermelde bescherming van haar nationale overheden.

2.2. Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling waarnaar artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst vereist een *“gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging”*.

Artikel 48/3, § 4, d) van de vreemdelingenwet bepaalt: *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer:*

Leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;

...”

Zoals UNHCR meent de Raad dat een familie een klassiek voorbeeld is van een bepaalde sociale groep zoals hierboven bepaald. Een familie is in een samenleving een herkenbare groep en individuen worden door een samenleving beschouwd op basis van hun familielidmaatschap. De leden van een familie, zij het door bloedbanden of door huwelijk en aanverwantschap, beantwoorden aan de definitie in de zin dat zij een gemeenschappelijk aangeboren kenmerk vertonen die niet gewijzigd kan worden en dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven. Daarenboven is de familie een herkenbare eenheid waarvan de leden gemakkelijk onderscheiden kunnen worden van de samenleving in het algemeen. (UN High Commissioner for Refugees, *UNHCR Position on Claims for Refugee Status Under the 1951 Convention relating to the Status of Refugees Based on a Fear of Persecution Due to an Individual's Membership of a Family or Clan Engaged in a Blood Feud*, 17 Maart 2006).

De Raad meent dat de verzoekende partij als familielid van een familie waarvan de leden het slachtoffer kunnen zijn van bloedwraak een gegronde vrees voor vervolging heeft wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS